

UCHWAŁA NR 44/III/21
DOLNOŚLĄSKIEJ RADY DZIAŁALNOŚCI POŻYTKU PUBLICZNEGO
z dnia 07 grudnia 2021 r.

**w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej rekomendacji
wypracowanych podczas Debaty „Co dalej po COVID-zie?”
zorganizowanej we Wrocławiu w dn. 15 września 2021 r.**

Na podstawie art. 41a ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057) oraz § 9 ust. 1 uchwały nr 2502/VI/20 Zarządu Województwa Dolnośląskiego z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie organizacji i trybu działania Dolnośląskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego na lata 2020 - 2023 uchwała co następuje:

§ 1.

Dolnośląska Rada Działalności Pożytku Publicznego pozytywnie opiniuje rekomendacje wypracowane podczas Debaty „Co dalej po COVID-zie?”, zorganizowanej z inicjatywy Rady we Wrocławiu, w dn. 15 września 2021 r., stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2.

Uchwałę otrzymują:

- 1) Zarząd Województwa Dolnośląskiego,
- 2) Przewodniczący Komitetu ds. Pożytku Publicznego,
- 3) Wójtowie, Burmistrzowie, Prezydenci Miast oraz Zarządy Powiatów na terenie województwa dolnośląskiego,
- 4) Konwent Wojewódzkich Rad Działalności Pożytku Publicznego.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Dolnośląskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego

Waldemar Weihs

REKOMENDACJE

wypracowane podczas Debaty „Co dalej po COVID-zie?”, zorganizowanej z inicjatywy Rady Działalności Pożytku Publicznego we Wrocławiu, w dn. 15 września 2021 r.

1. Stworzenie Programu Operacyjnego dedykowanego projektom adresowanym do młodzieży z zakresu kompetencji miękkich;
2. Reaktywacja telefonu zaufania dla dzieci i młodzieży + promująca go kampania społeczna skierowana do osób młodych oraz osób z otoczenia, które mogłyby ewentualnie dostrzec, że ktoś obok ma problem;
3. Warsztaty dla rad pedagogicznych dotyczących zdrowia psychicznego młodzieży;
4. Szkoły dla rodziców - warsztaty dla rodziców dotyczące radzenia sobie z problemami u dzieci;
5. Grupy wsparcia dla rodziców - dzielenie się problemami i poszukiwanie rozwiązań;
6. Wprowadzenie do szkół obowiązkowego przedmiotu dotyczących rozwijania kompetencji miękkich – przedmiot miałby być prowadzony przez trenerów związanych z NGO;
7. Ewaluacja tarczy dotyczącej NGO + modyfikacja narzędzi pomocowych skierowanych do NGO;
8. Szkoły zarządzanie w kryzysie / kryzysem dla NGO;
9. Szkoły umiejętności cyfrowych + zwiększenie dotacji na sprzęt dla NGO;
10. Wzmocnienie lokalnych inkubatorów wsparcia NGO;
11. Włączenie OSP / KGW w edukację dotyczącą lokalnego bezpieczeństwa w sytuacjach kryzysowych;
12. Kontynuacja i rozwój wsparcia cyfrowego seniorów (zaangażowanie rad seniorów, organizacji senioralnych, UTW, pomoc wolontariuszy, pomoc JST i NGO we wsparciu cyfrowym seniorów);
13. Zwiększenie lokalnego wsparcia psychologicznego dla seniorów i młodzieży;
14. Tworzenie oraz rozwijanie istniejących miejsc spotkań dla seniorów i młodzieży;
15. Wsparcie, szkolenia dla nowych liderów środowisk młodzieżowych i senioralnych (międzypokoleniowa wymiana doświadczeń);
16. Realizowanie przez NGO działań wspierających rodziców dzieci i młodzieży z problemami;

17. Zwiększenie puli środków przeznaczonych na konkursy dla NGO;
18. Tworzenie lokalnych grup wsparcia (lokalne kręgi wsparcia z udziałem moderatorów – psychologów/pedagogów);
19. Przygotowanie społeczności lokalnych do działań adaptacyjnych do zmian klimatu – edukacja + działania;
20. Zrozumienie roli NGO przez samorządy, władze regionalne oraz krajowe i wykorzystanie ich znajomości lokalnych problemów w diagnozie potrzeb, a także celach interwencji, konkretnych rozwiązaniach i realizacji zadań;
21. Przywrócenie zaufania pomiędzy sektorem NGO i publicznym – zlecenie zadań pod faktyczne potrzeby środowisk;
22. Zwiększenie poczucia obywatelskiej sprawczości na poziomie regionalnym i krajowym – edukowanie na temat narzędzi, możliwości;
23. Podniesienie poziomu prowadzenie konsultacji społecznych dotyczących zmian przepisów prawnych;
24. Zwiększenie wsparcia dla organizacji działających na rzecz cudzoziemców (Kraków jako dobry przykład);
25. Stałe diagnozowanie problemów, potrzeb różnych środowisk;
26. Stałe diagnozowanie poziomu partycypacji (na poziomie regionalnym i krajowym);
27. Wprowadzenie do każdej szkoły psychologa – najlepiej studenta ostatnich lat psychologii bądź przedstawiciela NGO (przede wszystkim chodzi o to aby były to osoby młode, łatwiej budujące relacje, bądź o świeżym spojrzeniu bez schematycznego myślenie przez pryzmat systemu edukacji);
28. Zwiększenie możliwości pozyskiwania grantów na działania dla młodzieżowych grup nieformalnych;
29. Zwiększenie współpracy szkół z NGO (szkoły powinny mieć organizacje partnerskie, których rolą byłoby prowadzenie działań rozwijających dla młodzieży – rozwijanie kompetencji miękkich, animowanie inicjatyw, wsparcie psychologiczne, czy mentorskie dla uczniów);
30. Włączenie do programu nauczania zagadnień związanych z psychologią, rozwojem osobistym (np. poprzez wprowadzenie do kanonu lektur pozycji z zakresu psychologii, prowadzenie warsztatów tematycznych, czy nawet osobnego przedmiotu – w partnerstwie z NGO);
31. Rozszerzenie współpracy międzynarodowej (programy wymian młodzieżowych).

